

136 ОУ "Любен Каравелов" в София на 92 години

Колко малко е нужно, за да са весели децата ни

Случи се в ранния следобед. Когато се опитах да вляза в училището, охраната ме спря, но след като обясних, че съм от вестник "Дром громендар", ме покани любезно.

Не знаех къде точно е тържеството, но продължих уверено, защото бях дочула детските викове. Влизайки в гимнастическия салон на 136 ОУ "Любен Каравелов", видях грейналите лица на много деца - едни се гонеха, други боричкаха, трети репетираха, насядали по пода, по пейки... Покрай тях постоянно минаваха учителките и ги мъмреха да бъдат по-тихи, да не викат, да не се зака-

чат. Виждаше се, не можеха да ги овладеят. Училището празнуваше 92-годишнината си. След като свършиха репетициите, настана тишина, каква тишина - само миг, и отново детската гълчава надделя. Започна се. Всички замълчаха, и тогава се появи едно румено, весело девойче. То откри патронния празник. С приветствени думи се обърна към децата и гостите, поздравиха всички и припомни историята на училището. Директорката, г-жа Ивета Германова, също поздравиха дошлите на празника... И започна истинското тържество - с песни, танци, игри... Вниманието на всички привлече представ-

лението на момиченцата от I и II клас. Те играха хужджествена гимнастика, примесена тук-там с "балкански ритми". От началото на октомври децата започнали да тренират по инициатива на двете им ръководителки Антоанета Христова и Мария Бояджиева - учителки, които от 12 години се занимават със спорт в община Възраждане. Идеята е реализирана благодарение на Германова и директорката на Ученическото спортно училище - Бойка Игнатова, която им купила гимнастически екипи...
"Ние ги взимаме след училище, след редовните часове, всеки понеделник и сряда. Имаме около 40 деца, всички са момичета от I и II клас. Тук в момента са около 20, които са най-добрите", сподели преди представлението г-жа Христова. Учителките са впечатлени от усета за танц у момиченцата - Снежана, Пенка, Рада, които са 8-9-годишни. След

шоуто разбрах, че някои от девойчетата искат да станат певици. Тренировките нямат преки срещи с родителите им, но чули от една майка, която дошла да прибере децата, да казва, че всички са много щастливи и не спират да им показват вкъщи на какво ги учат.
Малчуганите не пропуснаха своите музикални поздравии към директорката с песните: "Есен", "Дива роза" на Дони и Момчил, "Осем, осем" на формация "Осем" и др. Толкова задружни и весели бяха всички. Аплодираха всяко изпълнение. Бяха наистина невероятни. Особено на песента "Осем, осем". Накъдето и да се обърнеш, всичко живо пееше - и деца, и възрастни. Е, често танците преминаваха от балет на ключек и от латино на гълбек, но радостта бе заразителна. За госпожите това е ново предизвикателство, което много им допада. Г-жа Христова споделя: "Благодарна съм им за това, че ми да-

ват младост. Дават ми жизнерадост, любов, тъй нужни за всеки ръководител, който работи с деца." Госпожа Бояджиева обясни, че в училището има ромчета и българчета, но преобладават децата от ромски произход. "Те са много танцувални, много музикални" - споделя още тя.
По време на песните, докато снимах гечичата, те постоянно ме наблюдаваха. След тържеството разбрах, че всички искали да ги снимам и да им изпратя снимките. Бяха толкова щастливи, викаха: "Госпожо, госпожо, елате за малко, искам да ги снимате". Искаха всичко да се запечати, за да не забравят този ден. Това беше техният ден. Е, бързо се изпразни салонът, след бурното шоу, но трудно можеш да забравиш какво беше преди малко. Още са пред очите ми. И си казвам - колко малко му трябва на едно дете, за да е щастливо.

Виолетка БОГДАНОВА

от страница 1 • ДРОМ ГРОМЕНДАР Домогава зимата ще си е отишла...

Но и след такъв разговор трябва дълго да се взираш, за да видиш в очите на човека отсреща доверие и пробудило се чувство за достойнство. По-скоро в очите на тези хора четем недоверие и незаслужено чувство на вина.
Димитрина и Иван имат 5 деца. Диди има проблем с бърбещите, но според социалните работнички, въпреки неодобрението на лекарите, тази около 40-килограмова жена чудесно би се справила с мъкнене на трупи в горското. Поради често отсъствие от работа, е наказана за период от 1 година без доход. Няма право дори на еднократна помощ.
"Сега ходя по контейнерите, събирам и издавам хартия, за да ходят децата ми на училище и да имат поне по 10 стотинки за вафла. Нямам нищо против, че са наказали мен, но по този начин са наказани и деца-

та. Трудно ни е!", споделя Димитрина.
Дали в този случай достойнството на човека е важно или по-важна е максимата: "Който не работи, не трябва да яде", а за да се поучат от грешките на родителите (за назидание) и децата им не трябва да ядат! Има си закони, правила, точки, алинеи, чупки, запетаи, многоточия... А дали в България, така, както сме си равни по достойнство, всеки, който не работи, не яде?
Друг въпрос засегна самотна майка с три деца, записала ги от тази година в първи клас:
"Въпреки трудностите и недоимъка, не исках да съм от социално подпомаганите. Има хора, които и за хляб нямат, и са по-нуждаещи се от мен! Издържах 3 години. Грешка е, че не пращах децата на училище. Будни деца са - грехота е да им откраднеш доброто

бъдеще! Реших - ще се регистрирам като безработна и с отпусканите ми средства ще гледам да храня и обличам децата и ще ги пращам на училище. Обаче, докато не се погнуса в пъти, нямам право на нищо, а и на тях парите за социално слаби първокласници нямамо да дават заради моите подписи, и за възлища нямамо да ми помогнат поради същата причина, а и... добре съм била облечена, та май не съм била много на зор!" При подобна експертна констатация и сам Господ би замълчал от почуда!
Ако хората, които чакат професионална помощ и подкрепа са мръсни, значи са мързеливи, ако са добре облечени - могат да се оправят в живота и без помощи?! Защо тогава, като сме равни, българче, навършило 18 години и останало без работа, може да се определи като самостоя-

телна социална единица, без да се изисква вписване на данните на съжителстващите с него лица, и може да бъде подпомагано, а 18-годишно ромско дете трябва да пише с кого съжителства, па да бъде проверено десетина пъти дали не живее на семейни начала с някой, ако не е при мама и тате?
А по какво бабка българка, която живее в една къща със сина и снахата, които са спретнали магазинче пред къщата и изкарват луди пари, ама тя се води отделно домакинство и ѝ карат цял камион дръвца за зимата, се отличава от бабка циганка, чийто син и снаха са на социално подпомагане, пак са в една къща, нямат магазин, ама се водят едно домакинство и доходите им надвишават минимума, та няма право даже на количка гърва?! Социалните служби всички ли проверяват и с еднакъв

ли аршин мерят при два аналогични случая?
Ако тези вратички силно се треснат под носа на някои симпатяги, по-несимпатичните може и да получат нещо, което по принцип навярно им се полага.
А и Агенцията за закрила на детето трябва да помисли не само как да раздуе щата и да привлече инвеститици, а и за това как да помага на онези деца, които имат социално слаби родители, лишени от доходи за срок от 1 година. Защото, съгласете се, не е нормално да гадеш пари за най-необходимото на някого след 1 година, за да се нахрани, или чак като положи 6 подписа майката, тогава детето да има възможността да се стопли (вероятно от топлите лъчи на циганското лято, защото зимата вече ще е минала)...

Валентина САНДЕВА